Oh wõtta mind, kus ellan ja kus ligun, ka So ommade hulka arwata. Te mindki Sinno süddame kuiuks; te mindki ühheks Sinno armo riistaks, ja Ommaks käewarreks, miss ga head wõttad tehja Omma kalli hingedele ja nende peále hallastada. Ja iggas paikas wõtta hingesid walmistada Ommale, mis on waestele So assemel.

Kuida monni wihhamelelinne wahheſt saab häbbenema.

Ühhel mehhel, kes olli tõteggew ja kaunis tõemelelinne, agga kes keigewähhemast asjast, mis ei olnud ta mele pärrast, kohhe äkkilisseks sai ja wihhaseks, olli üks moistlik ja wagga naene. Temma kül tahtis omma meest hea mes ga teiseks ja nutris mittokord kül ilma temma näggematta, kui mehhe meel jo jälle monne tühja asja pärrast pahhaks sanud. Ka mees armastas naest wägga ja ütles mittokord, et hea melega ka omma ello temma eest kül tahhaks anda. Sure holega ka püdis naene omma meest tassasema mele peále sata. Temma räkis talle mitmest abbiellorahwast, kel wägga armas ello, ja ei lausund ennam sanna, mis kui ühheks tunnistusseks olli, et ei olnud nende luggu nenda. Sallaja püdis mitmesuggust rõmo tehha mehhele, ja ei teädnud mees, mikspärrast naene nenda piddi teggema. Agga wimaks ommeti sai arro, et naene tahtis et piddi ommast pahhast wisist häbbenema ja tassase waimo lähhi ennam temma sarnatseks sama. Naene läks nüüd mehhe melest weel agga sedda armsamaks, ja mees agga püdis parreminne ennast walwata. Sai ta ühhel korral wihhaseks; agga tassase waimoga ütles naene kohhe temma wasto: armas mees, jätta tänna omma wihha jälle. Sul on ehk wahheſt õigus wihhane olla, selle asja pärrast; agga ommeti kardan wägga, et ep olle tänna wahheſt hea so terwisele. Sa ehk woiksid ärrasurra ja